

Pozdravljeni!

V teh dneh zopet obeležujemo stanovski praznik - dan gradbincev, ki sovpada s podpisom prve kolektivne pogodbe iz pred 78 let in enim dnevom. Tega se spominjajo tudi delodajalske organizacije, vendar pozabljajo, da se zgolj od spominov in lepih besed ne da živeti.

Socialni dialog je bil takrat na zavidljivi ravni, česar pa danes žal ne moremo trditi. Vse se ureja iz položaja moči in vse že skoraj meji na izsiljevanje. Sprašujem se ali res potrebujemo takšno kolektivno pogodbo, ki bo pisana kožo delodajalcem? Mogoče je čas, da se delavci enkrat zavedo, da ni nič dano in je veliko stvari priborjenih. Za kar so že pred davnimi leti delavci strnili vrste in izvedli stavko ter tako omogočili prvo kolektivno pogodbo.

Utopično je verjeti, da se bo samo z lepimi besedami kaj premaknilo. Poslovna kultura v Sloveniji, še posebej v gradbeništvu, je na dnu oziroma je skoraj ni. Naši pogajalci na drugi strani mislijo, da je socialni dialog to, da se sprejemajo samo stvari, ki odgovarjajo delodajalcem, vse ostalo pa je kompliciranje in nesramno obnašanje, kot radi porečejo. Če koga opozoriš na upravni rok, se jim to zdi neprimerno, ker nekateri direktorji menijo, da so nedotakljivi in nezmotljivi.

V zlatih letih gradbeništvu smo veliko zamudili. Tudi takrat so delodajalci govorili, kako se bo vse sesulo, če bodo dvignili plače. Pa za potop gradbeništvu niso bile krive naše plače, ampak nesposobnost vodilnih struktur. Ali se res nihče ni nič naučil in bi znova vse ponovili? Pričakovati, da bomo delali zastoj, da se bomo še komu zahvaljevali za miloščino, namesto bi se nam zahvalili, da se odrekamo in poskušamo pomagati po svojih močeh. Na koncu pa vedno delavke in delavci »potegnemo kratko«. Temu je potrebno narediti konec!

Lahko bi olepševal in govoril zgodbe, vendar vsi vemo, da je sedaj edina stvar, pomembna za nas, da se pogajanja za panožno kolektivno pogodbo uspešno zaključijo. Važno je, da se izpogaja prava cena za delo kvalificiranega gradbenega delavca, da bodo naši delavci ostali doma, ne pa odhajali v tujino, doma pa bomo delali s kadri, ki niso niti blizu gradbenikom. Žalostna resnica je ta, da so še danes v veliko gradbenih firmah prepričani, da delavci prejema velike plače, čeprav te ne pokrivajo osnovnih življenjskih stroškov in niso prava cena za opravljeno delo.

Mislijo, da je prav, če s svojimi velikimi plačami, ki jih prejema par posameznikov dvigajo povprečja v družbi, za ostale delavce pa je dovolj minimalna plača. Potem bomo tudi mi opravljali minimalno delo. Žalostno je, da delodajalci nočejo zaposlovati domače delovne sile, govorijo pa, kako nihče noče delati v gradbeništvu, kar je zopet ena velika laž. No, kako že pravijo, kdor laže tudi... ?

Toliko nerazumevanja in tarnanja, da bo zaradi urejenih delovnih razmer in solidnih plač propadlo še to kar je ostalo od slovenskega gradbeništvu, je že skoraj žaljivo. Vemo, da zaradi plač ni propadlo nobeno gradbeno podjetje, zaradi nesposobnih menedžerjev in neodgovornih lastnikov pa skoraj vse, razen redkih izjem.

Ko so prižgani reflektorji, se o vsem govori lepo, kako je vse potrebno, pozneje se dela drugače. Dobra praksa se ne uporablja, vedno se primerjamo z nekom slabšim od sebe. Ne išče se rešitev, če jih ponujamo sindikati, so v večini gladko zavrjene.

SDGD je tu, v sedanjem trenutku na prelomu, kako v bodoče in s kom. Posvetiti se je potrebno članom in skupaj z našimi strokovnimi sodelavci povrniti zaupanje v sindikat, ki ga

je naš sindikat po krivici izgubil. Ko so gospodje rušili podjetja, na žalost s pomočjo naše zakonodaje, lahko le nemo opazuješ kaj se dogaja, lahko kričiš ampak ne sliši nihče, mediji pa hočejo pokazati samo prazne hladilnike, ne pa dejanskih problemov gradbenih delavcev. Delodajalci čutijo težave, a se ukvarjajo z nami namesto da bi se s svojimi podjetji.

Menim pa, da tukaj zbrani sindikalisti, lahko s svojim delom premaknemo ta trend in načrtamo novo smer. Dane naloge bo potrebno v bodoče dosledno izpolnjevati, odgovorno sprejemati odločitve. Sindikat pa vrniti članom, jim prisluhniti, delati za člane in jim dati to tudi vedeti. Tisti, ki menijo, da tako ne gre, si morajo poiskati svojo pot, ker pot SDGD ne bo takšna.

Razne reorganizacije v zadnjih letih niso prinesle nič dobrega, ker se niso do sedaj nikoli izpeljale, kot bi se morale. Verjamem, da je temu sedaj konec. Tu ni več prostora za interese posameznikov ampak samo in izključno za interese članic in članov SDGD.

Radi učimo delodajalce kako naj kaj naredijo, sami pa ravno tam pademo. Storitni moramo vse, da bo SDGD res spoštovanja vreden sindikat, da bo socialni dialog v resnici tekkel na visoki ravni in da se bodo sklenjeni dogovori spoštovali brezpogojno.

Pomagati si je potrebno vzajemno, eni brez drugih ne moremo, prav tako pa ne moremo brez članstva. Če komu ni jasno, da so člani najpomembnejši, potem si mora poiskati drugo delo. Sindikalizem je poslanstvo, to ni služba, to je življenje polno odrekanja in nenehnega boja, pot pa je polna zmag in porazov, vendar nas morajo ti slednji okrepiti in narediti še bolj smeje.

Solidarnost, pravičnost, neustrašnost, borbenost ter pokončna drža, vedno podkrepljeni z močjo argumentov, so lastnosti sindikalista v prihodnosti. Tu ni prostora za lastne interese, za sebičnost, ampak gre za iskreno tovarštvo. Škoda, da je bila ta beseda tolikokrat zlorabljena, vendar le ona lahko ponazori kakšen odnos moramo gojiti znotraj SDGD in med članstvom.

Naši cilji in želje morajo biti podrejene željam članic in članov ter politiki SDGD.

Vsi za enega, eden za vse! Recimo odločni NE vsemu, kar hoče razčlovečiti našega gradbenega delavca. Recimo DA za dostojno delo in dostojno plačilo.

Voščim lep praznik vsem članicam in članom, ter delavkam in delavcem v gradbeništvu. Z željo, da se čez eno leto vidimo tu močnejši, modrejši in enotnejši.

Bodočnost je naša!